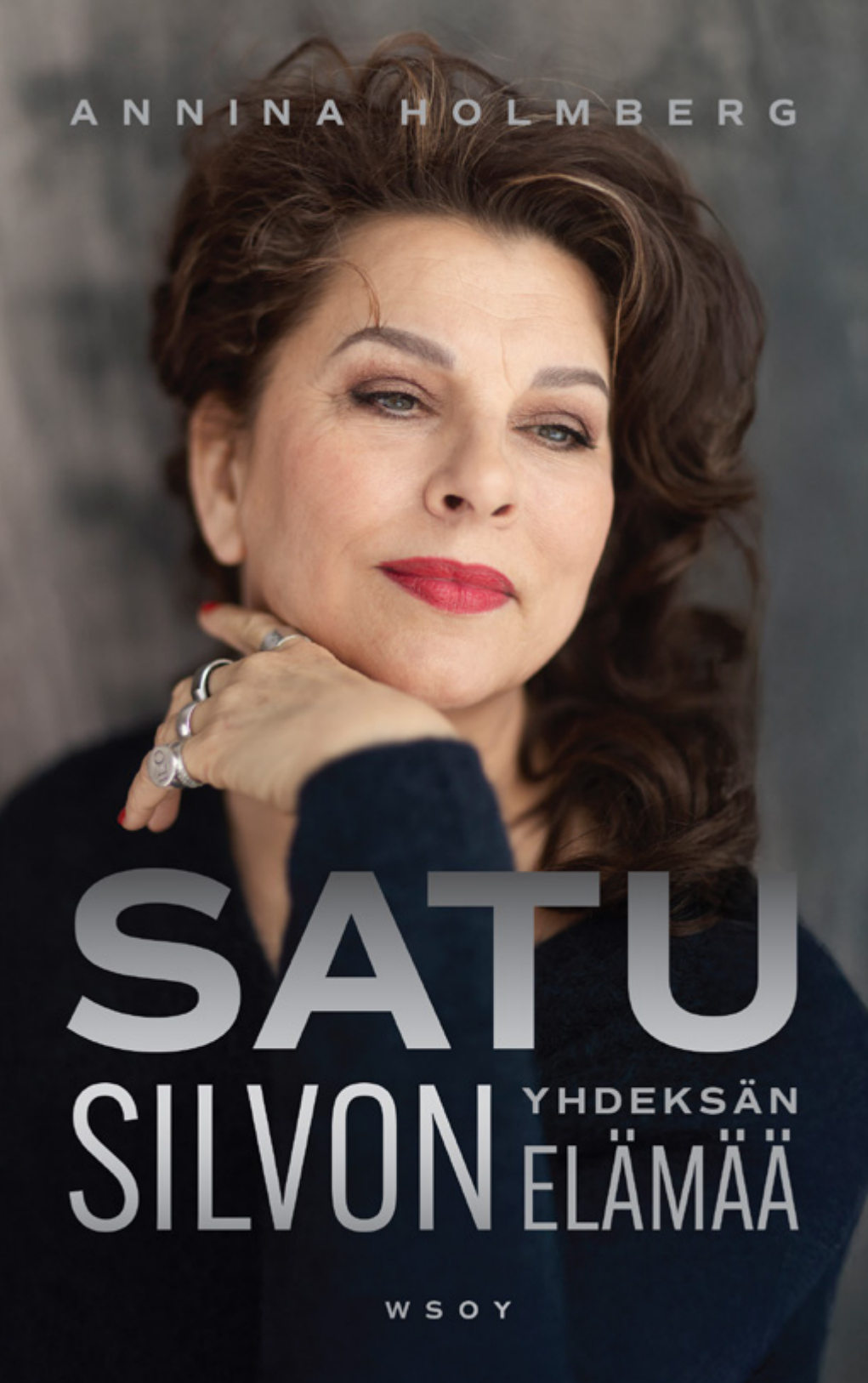

A close-up portrait of a woman with dark, wavy hair, resting her chin on her hand. She is wearing a dark blue top and several rings. The background is a soft, out-of-focus grey.

ANNINA HOLMBERG

SATU
SILVON YHDEKSÄN
ELÄMÄÄ

W S O Y

ANNINA HOLMBERG

SATU

**SILVON YHDEKSÄN
ELÄMÄÄ**

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Pablo Nerudan runon *Oodi Sipulille*
on suomennanut Pentti Saaritsa

Georg Otsin kappaleen *Älä kiiruhda*
suomenkieliset sanat Saukki

Ensimmäinen painos

© TEKIJÄT JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-50687-5
PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

SISÄLLYS

Prologi: Merirumpu	9
--------------------------	---

1

SYSIS-NOITA

Mistä tulen, keneksi olen menossa

1830–1981

Herra warzabu.....	17
Leijonat ja lumikot.....	21
Isä.....	25
Teatterikipinä.....	31
Tulipalo	33
Nallukka, Monttukana ja Huoleton kissa.....	36
Lintu sininen ja saapasjalkakissa.....	41
Perkeleen permanentit.....	48
Saatanaa Harjulla	52
Ei koskaan ovista, vaan mieluummin ikkunoista	56

2

SHEHERAZADE*Tytöstä naiseksi ja ammattilaiseksi*

1981–1985

Benandante	61
Turkan pukimissa	67
Tärkeät turvahenkilöt	74
Myyttinen lumipyry	79
Eloisat kuolleen roolit	82
Vesku	87

3

LUMIKUNINGATAR*Ensimmäiset kiinnitykset*

1985–1987

Tissivako ja oudot otsikot	95
Sisäpiirissä ulkona	99
Lasteni isä.....	105
Talvinen kesä	107
Sälkö	111
Paavo Rikhard.....	114

4

NINOTSHKA*Perhe kasvaa, työtaakka kasvaa, kaikki kasvaa*

1988–1998

Vilma Irmeli.....	123
Jäähvyäiset laitostatterille.....	127
Onnistunut Pipsa	130
Muodonmuutosroolit	135
Suopaa ja saippua.....	141
Onnettomuus	147

5

HERROJEN EEVA*Uusia aluevaltauksia*

1998–2002

Sisääntulot.....	157
Hota-pulveri	159
Oma ohjelma	162
Oma ravintola.....	166
Satulinna.....	173
Kuusitoista vuotta.....	177

6

HERTTA KUUSINEN*Kriisistä kriisiin*

2002–2007

Enkelit	187
Huonojen hoitola.....	190
Paska mutsi	195
Linnan isäntä	198
Porttikielto	202

7

MAMA MORTON*Viidenkympin villitykset*

2007–2012

Silvopleen nousu.....	207
Ätiroolien aika.....	209
Laulamisen riemu	212
Kihlajaislahja Lampelalta	216
Lukittaret ja linssiluteet.....	222
Paso doble ja argentiinalainen tango	226

8

VIRGINIA WOOLF

Vuoristoratavuosikymmen

2012–2023

Sekarotuiset piskit, kulahtaneet kissat ja kaikki kauniit eläimet.....	233
Huorasatu	236
Näyttelijän maksa	240
Virallisesti vihreä	247
Valtameri	249
Muumimamma	254
Smoothiebaarista purkutuomioon.....	257
Putoaminen.....	264

9

NÄKYMÄTÖN NAINEN

Ichigo ichie

2023–

Toipuminen.....	271
Marttyyriiviitta	278
Kasvimaa ja savukallio	281
Hurmaavaa häpeää	284
Ihanaa piinaa.....	289
Putkiston pallo	293
Epilogi: elämän koreus.....	301
Työhistoria	307

PROLOGI: MERIRUMPU

MAKAAN VENEEN pohjalla ja kuuntelen aaltoja, jotka rahisevat pehmeästi kiviä vasten. Bruum, bruum, shuuh, shuuh. Voin melkein tuntea ne samoin kuin lämmön, joka hohkaa pohjan läpi, vaikka meren pitäisi olla viileä. Minulla on kuitenkin lämmin ja aurinko kutittelee nenää. Venettä ohjaavan isän olemus on rento toisin kuin arkena, jolloin huolet painavat tunnollista perheenpäättä. Hänellä on kipparinlakki kiharoilla ja hymy suupielissä.

Juuri isältä olen perinyt erityisen suhteeni veteen. Luonto on minulle ylipäätään ylitse kaiken, ja vesi niin vahva elementti, että pyrin sen syliin jo vauvana. Kun en osannut vielä kävellä, kihnutin itseäni viltiltä hiekalle takapuolen varassa katse meressä tai järvessä. Aurinkoa ottavat vanhempani ja sisareni joutuivat siirtelemään minua vähän väliä kauemmas vesirajasta.

On suuri onni, että elämän ensimmäinen muisto tiivistyy täydellisen hetken ympärille. Sen sisältämää rauhaa olenkin sitten saanut tavoitella lopun ikääni. Tärkeinä apuvälineinä tavoittelussa ovat olleet meditaatio ja vuorovaikutustaidot (etenkin niiden opettelu!) ja saattajina monia viisaita ihmisiä, joiden läsnäolosta elämässäni olen määrättömän kiitollinen. Haluan kertoa heistä yhtä paljon kuin itsestäni – ei, vaan enemmän! Tiedän, että

elämäkerrassa on näyteltävä itse pääosaa, mutta teatterikoulun käyneenä tiedän myös, kuinka merkittäviä sivuroolit ovat.

Ei ollut helppoa suostua tähän päärooliin. Vaikka olen ollut julkisuudessa kauan ja paljon, minulla on aina ollut asia tai agenda välitettävänä. Olen mainostanut näytelmiä ja elokuvia, joissa olen esiintynyt, juontanut tilaisuuksia, joilla on mielestäni ollut sanottavaa, osallistunut ohjelmiin, joista on maksettu palkkaa ja poseerannut ilmaiseksi kohteissa, jotka kuuluvat hyväntekeväisyyden piiriin. Ennen kaikkea olen saarnannut terveellisen ravinnon ja kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin puolesta aina, kun siihen on ollut tilaisuus ja mielellään julkisesti, jotta sanoma olisi kantautunut mahdollisimman monelle. Se, että pääsen tekemään sitä tässäkin kirjassa, helpottaa oman elämän valokeilaan asettamista.

Kuka voi olla kiinnostunut minusta, kysyin, kun elämäkertaa ehdotettiin. Satu Patu Pakanan hölmöstä ja hauskasta, mutta ei alati hohdokkaasta, saati helposta elämästä. Sain vastaukseksi pontevia vakuutteluja, jotka eivät perustuneet julkisuuteen, vaan siihen yksinkertaiseen tosiasiaan, että jokaisen ihmisen elämä on jännittävä seikkailu, josta kannattaa kertoa. Tämä on todentunut moneen kertaan tätäkin kirjaa tehdessä, kun ihmiset ovat ammentaneet muistoistaan. Niin kiinnostavia tarinoita heiltä on herunut, että usein olen huudahtanut: sinustahan kirja pitäisi kirjoittaa!

Jotta en kuulostaisi korostetun vaatimattomalta, myönän arvostavani joitain saavutuksiani ja etenkin rohkeutta, jonka ansiosta olen ylipäättään selvinnyt hengissä. Olen käynyt muutaman kerran todella lähellä kuolemaa ja kannan vakavan onnettomuuden seurauksia kehossani. Kun selaan

muistojani, vaikutun valokuva-albumien ja leikekirjojen todistusvoimasta ja harmittelen, etten nuorena osannut katsoa itseäni hyväksyvämmiin. Se, että päädyin Vuoden seksikkäin nainen tai Suomen naisellisin nainen -listoille, ei nostanut itsetuntoani, koska kyse ei ollut sen puutteesta, vaan hämmennyksestä. Samaan aikaan kun rynnin asenteella eteenpäin, mieleni pakotti peruuttamaan ja kyseenalaistamaan sekä omaa olemusta että tekoja. Korostin kernaasti säärien pituutta korkkareilla, mutta vääntäydyin apinaksi valokuvaan. Joissain otoksissa poseeraan tiedottoman viehkeästi, mutta heti kun sitä pyydettiin, irvistin tai venyin hullunkuriseen asentoon. Ammatin myötä opin tavoille, mutta itseni rakastamista harjoittelen vieläkin.

YKSI TEATTERIN avainsanoista on ajoitus. Oikean teoksen valitseminen oikeaan aikaan, repliikkien rytmittäminen näyttämöllä, vastaanäyttelijän reflektointi, tärkeät tauot ja pulssi. Myös yrittäjällä ajoitus merkitsee paljon, joskus jopa ratkaisevasti.

Minulta kysyttiin elämäkertaa ensimmäisen kerran yli kymmenen vuotta sitten. Silloin se tuntui mahdottomalta. Syyt, miksi olen kypsynyt siihen, tiivistyvät ajoitukseen. Olen nyt kuuskyt ja risat, monta polkua tallannut ja useita eri elämänvaiheita läpikäynyt. Olen avannut ja sulkenut ovia, viimeisenä rakkaan ravintolani Silvopleen, joka yli kahdenkymmenen vuoden kukoistuksen jälkeen upposi byrokratiaan ja koronakurimukseen. Jos olisin jäänyt surkuttelemaan sitä ja muita kiinni menneitä ovia, olisin kammottavan katkera ihminen. Sen välttääkseni olen valinnut aina uuden oven etsimisen, ja tällä kertaa se on kirja elämästäni. Seikkailu tämäkin, koska se pakottaa katsomaan ei vain taakse, vaan joka suuntaan.

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kansanrunous-arkisto ja Kalevalaisten Naisten Liitto järjestivät 1990-luvun alussa kirjoituskilpailun, johon osallistui 582 naista. Heidän elämäkokemuksistaan koottiin julkaisu *Satasärmäinen nainen*. Viimeisimpiä roolitöitani on *Näkymätön nainen*, joka ei ole satasärmäisen vastakohta, vaan tapa katsoa. Nainen muuttuu ikääntyessään näkymättömäksi, vaikka särmien määrä lisääntyy, mikä on mielipuo-lista. Särmit eivät ole vain luonteenpiirteitä, särmikkyyttä, vaan kokemuksia, kohtaamisia, kokonaisuuksia, ideoita, aatteita, omaksumia; kaikkea sitä, mikä tekee ihmisestä ihmisen, minusta minut.

Tähän kirjaan olen valinnut särmiä, jotka ovat muovanneet sadusta Sadun. (Anteeksi nimellä briljeeraus, mutta en voinut vastustaa kiusausta. Nimeäni on aina väännelty ja siitä on johdettu satumaisuutta silloinkin, kun asioissa ei ole ollut sadunhohteesta tietoakaan.) Särmästöni ei ole vielä valmis, vaan se täydentyy elämän myötä. Minusta epäsymmetrisyys ja keskeneräisyys on kaunista. Ehkä, jos saa elää vanhaksi, särmiä kertyy enemmänkin. Tärkeintä, että jokaisen myötä kasvaa vaikka vaan millin, ohuen nan-osäikeen ja tuntee kiitollisuutta uudesta.

Elämän suuria riemuja on, että voi opetella uusia asioita. Rakastan sekä opiskelemista että opettamista. Kun pääsen uuden, innostavan äärelle, haluan saman tien jakaa sen. Teen esimerkiksi mielelläni äänimaljaharjoituksia. Soitan maljoja ja nautin hoidossa olevan rentoutumisesta, joka on sukua veneen pohjalla köllivän pikku-Sadun tuntemuksille. Äänimaljahoidon merirumpu tuottaa samanlaista ääntä kuin ensimmäisessä muistossani: bruum, bruum, shuuh, shuuh, aaltojen loisketta veneen pohjaa vasten, kehoa hellivää värähtelyä. Palaan lapsuuteen samalla kun

hoidettavan keho kääntyy hyvää tekevän kaiun puoleen. Lapsuudesta on pitkä matka tähän päivään, mutta tarve voida hyvin, olla läsnä ja tuottaa iloa toisille, on täsmälleen sama. Antaa, saada, jakaa, sekä tietenkin rakastaa.

Kymenlaakson järvien, harjujen ja kallioiden halki Valkealan kodista Helsinkiin, sen kimppakämppien ja kaupunkiboksien hulinasta Käpylän yhteisölliseen idylliin, sieltä Töölöön, Hirvensalmelle, Munkkiniemeen, tajunnanavartamismatkoille Peruun, Balille, Ugandaan, Patmokselle, Bulgarian tummiin öihin – miltei maailman ympäri. Takaisin kotiin, joista viimeisin, nykyinen, jälleen Käpylässä, nyt puolisoni Reidarin kanssa. Kuin tontun kolo, sanovat ystävät. Yhtä rakas kuin Savukallio, kesäparatiisimme, jollaisia ovat olleet myös Hoikansaari Virolahdella, Pitäjänsaari Haminassa ja Iniö Turun saaristossa, kaikki veden, rakkaimman elementtini, äärellä.

Leikkien, runojen ja lapsuudesta alkaneen teatteriharrastuksen, josta tuli ammatti, kautta elävän ravinnon lähteille, luomuviljelyä ja terveellistä elämäntapaa hahmottamaan, ravintolaa perustamaan ja omaa televisio-ohjelmaa luotsaamaan, kouluttajaksi ja hyvinvointikon-sultiksi, hetken myös vihreäksi vaikuttajaksi, saarnaajaksi.

Tytär, sisar, serkku, pikkuserkku, tyttöystävä, tyttöjen ystävä, ystävä, työtoveri, vastanäyttelijä, vaimo, miniä, äiti, äitipuoli, täti, eronnut nainen, kihloissa oleva nainen, elämänkumppani, etsijä. Reiluun kuuteenkymmeneen vuoteen mahtuu monta roolia.

Eräs tuttavani kertoi, kuinka lääkäri oli tuskastunut hänen tapaansa puhua sairasvuoteella rooleista. Lääkäri oli huomauttanut, että tässä on nyt kyse todellisesta elämästä (tai kuolemasta, koska tuttava oli saattohoidossa), jolloin tuttu oli sanonut, että meille teatteri-ihmisille

roolit ovat todellista elämää, ei niitä voi erottaa eletystä. Allekirjoitan tuon täysin, sillä vaikka olen tehnyt työkseni muutakin kuin teatteria, taide on intohimoni ja näytteleminen yhtä tärkeää kuin hengittäminen. Esittäessäni juoppoa näytelmässä *Kuka pelkää Virginia Woolfia*, maksani meni huonoon kuntoon, vaikken juonut pisaraakaan alkoholia. Ilman metodinäyttelemistäkin olin Martha, vodka-pulloon kaadetusta vedestä humaltuva. Siksi rohkenen käyttää teatterisanastoa »todellisesta elämästä» puhuessani, ja yhtä röyhkeästi aion viljellä hyvinvointiin liittyvää termistöä, jos se palvelee tarkoitusta, taikka voimasanoja, joita päästelin jo pienenä. Kerron sillä kielellä, minkä mieli suuhun suoltaa, koska tämähän on tarina minusta, Satu Irmeli Silvosta, joka syntyi elokuun toisena päivänä 1962 viisilapsisen perheen viimeiseksi ipanaksi, tuli Paavon ja Vilman äidiksi, välillä hyvin toimeentulevaksi ja välillä persaukiseksi, ja aloittaa nyt uutta vaihetta elämässään – jälleen kerran, mutta tuskin viimeistä kertaa.

Itsestä kirjoittaessa on se hyvä puoli, että saa vapaasti valita sanansa.

1

SYSIS-NOITA

*Mistä tulen,
keneksi olen menossa*

1830–1981

HERRA WARZABU

MINUUN ISKOSTUI jo pienenä, että tummatukkaiset ovat jotenkin villimpiä ja kunnottomampia kuin vaaleat. Saduissa he tekivät tuhmuuksia eivätkä totelleet toisin kuin kultakiharaiset prinsessat. Sama toistui kotimaisissa elokuvissa, joissa Regina Linnanheimoa lukuun ottamatta vaaleat olivat aina hyviä ja tummat enemmän tai vähemmän syntisiä.

Kun synnyin, minulla oli pitkä musta tukka. Koulun alkaessa tuntui, että kaikki luokallani olivat vaaleampia ja siten kiltimpiä. Yksi tummempi tyttö sieltä löytyi ja menin hänen taakseen istumaan. Yritin tehdä tuttavuutta, mutta hän vastasi irvistämällä niin, että koko naama meni ruttuun. Meistä ei tullut kavereita. Onneksi sain ystäviä niin enkeli-kiharaisista, tappuratukista kuin punapäistäkin, mutta tuo irvistys syöpyi mieleen ja vahvasti ajatusta, että tummissa on jotain kesyttämätöntä, ehkä vähän vaarallistakin.

Esi-isäni Hannes Warzabu oli niin tumma, että häntä luultiin tataariksi. Hän kuului pieneen, mutta vireään juutalaisyhteisöön, joka oli syntynyt Haminaan, kun Venäjän armeija oli alkanut ottaa joukkoihinsa juutalaisia. Suomessa elettiin silloin autonomian aikaa.

Yhteisö oli vireimmillään 1830–1870 ja osallistui kaupungin rakentamiseen. Baltiasta tulleet Warzabutkin

takoivat Hanneksen isän, Josef Eleazarinpojan, johdolla vaikuttavan määrän peltikattoja, jotka suojaavat edelleen monia haminalaistaloja.

Vuosisadan loppupuolella yhteisö kuihtui, kun suuret rakennushankkeet oli saatu tehtyä. Ikäihmiset muuttivat Viipuriin ja nuoremmat lähtivät etsimään uusia elinkeinoja. Niiden kaventuessa valtiovalta rupesi painostamaan juutalaisia ja sääti asetuksen, jonka mukaan osa karkotettiin, osa sai jäädä ja osa määrättiin tietyille paikkakunnille. Hannes Warzabu kuului niihin onnekkaisiin, jotka olisivat saaneet jäädä, mutta hän päätti ottaa kokonaan uuden suunnan ja vei perheensä Ruotsiin. Haminaan jäi peltikattojen lisäksi juutalaiselta hautausmaalta löytyvä Josef Eleazarinpojan kivipaasi ja Hauhion suku, johon minäkin kuulun.

Hannes Warzabua on kutsuttu Haminan viimeiseksi juutalaiseksi ja hänen äidinisäänsä, peltiseppä Jacob Weikaimia Suomen ensimmäiseksi juutalaiseksi. Verenperintö jatkui kuitenkin toista kautta: kristityn Anna Adamsdotter Hauhian synnytettyä lehtolapsi Emil Hauhion. Anna oli itsekin avioton lapsi, eli kirkonkirjoihin merkitty nimi »Adamsdotter» voi tarkoittaa joko hänet tunnustanutta Adam-nimistä miestä tai äpärien isistä käytettyä »Aatamin lasta». Annan työura oli raskas kuten hänen elämänsäkin. Hän palveli piikana useassa talossa Haminassa, ja vaikei koskaan mennyt naimisiin, hän synnytti seitsemän lasta (kahdet kaksoiset!), joista vain kaksi jäi henkiin. Äitini serkku Kari Hauhio kirjoittaa toimittamassaan sukuselvityksessä *Sanomalehden painajan suku:*

Kun arvioimme Annan aikuiselämää näissä äärimmäisissä olosuhteissa vieraalla paikkakunnalla ilman

minkäänlaista perheen turvaa, voidaan vain todeta, että hänen halunsa selviytyä on ollut vankkumaton eivätkä raskaatkaan vastoinkäymiset häntä lannistaneet.

Vastoinikäymisillä hän viittaa muun muassa nälkävuosiin.

Sukukirjasta selviää, että herra Warzabun ja Annan suhteesta syntyi itse asiassa kaksi lasta, kaksoset Emil ja Maria Lovisa. Tytär kuoli kuitenkin jo kuukauden ikäisenä. Tieto koskettaa minua kaukaisuudesta huolimatta, koska olen itsekin joutunut käsittelemään raskauksiin ja synnytyksiin liittyviä menetyksiä. Kun odotin ensimmäistä lastani, ultrassa näkyi kaksi pienokaista, joiden tulosta ehdimme iloita puolisoni kanssa. Kun toinen hävisi kuvasta, tunsin kummallista surua ja rupesin suojelemaan kohtuun jäänyttä entistä vimmisemmin. Annaan verrattuna oma menetykseni oli pieni, mutta silloin pidin sitä suurena. Miten ihmeessä Anna kesti peräti viiden lapsen kuoleman? Hän itse menehtyi vanhainkodissa 1913, kun Hannes Warzabun lähdöstä Ruotsiin tuli kuluneeksi 22 vuotta. Ehkä hän oli saanut lohtua poikansa lapsista, joita hoiti asuessaan tämän huushollissa ennen vanhainkotiin siirtymistä. Toivon ja uskon niin.

Juutalaisen peltisepän ja piikatyön aviottomasta pojasta kasvoi Haminan voimahahmo. Varhain kuoleista sisaruksistaan poiketen Emil Hauhio porskutteli 83-vuotiaaksi ja teki komean luokkaretken kouluttautumalla faktoriksi ja ylenemällä kirjapainoyhtiön toimitusjohtajaksi. Isoäitini Katri eli Kaisa-mummi syntyi hänen ensimmäisestä, lyhyeksi jääneestä liitostaan. Emil ei viihtynyt leskenä pitkään, vaan otti pian uuden vaimon, Matildan. Tämä Tiltaksi kutsuttu mukava täti kasvatti

Kaisa-mummin lisäksi äitini, joka oli yksi suvun monista lehtolapsista. Skandaali, jos niin voimakasta sanaa Kaisa-mummin aviottomasta lapsesta tarvitsee edes käyttää, hoidettiin hienotunteisesti, eikä tyttären irtiotto horjuttanut Emilin asemaa. Emil teki töitä 79-vuotiaaksi asti, josta 64 kirjapainoalalla ja siitä 52 vastuullisissa johtotehtävissä, oli mukana Raittiusseurassa ja Haminan kaupungin torvisoittokunnassa ja toimi Maaseutu-lehden musiikkiarvostelijana. Aktiivinen ukko siis.

Kaiken ohella Emil joutui kokemaan kolme sotaa, joista ensimmäinen oli repivin. Emil välttyi täpärästi punakaarti-laisten pidätykseltä ja todennäköiseltä teloitukselta, mutta hänen poikansa Eino murhattiin punaisten toimesta Luumäellä maaliskuussa 1918.

Talvi- ja jatkosotaa Emil sai seurata lehtimiehen roolissa kotirintamalta. Se oli tyyntynyt, kun lapset – kuusi ensimmäisestä avioliitosta ja neljä Tiltan kanssa saatua – olivat joko kuolleet tai lentäneet pesästä. Vaikka sota-aika oli raskas, henkilökohtaisesti se oli Emilille helpompi kuin ensimmäiset vuodet toisessa liitossa. Uusperheen käsitettä ei silloin tunnettu, mutta se ei tarkoita, etteikö niissä olisi ollut samoja haasteita kuin nykyään. Kaisa-mummini, joka oli alle neljävuotias uuden äidin tullessa kuvioihin, sopeutui parhaiten. Hän tuli hyvin toimeen »kakkossarjalaisten» kanssa ja oli myöhemmin ihana äiti omille lapsilleen sekä mainio mummi lastenlapsilleen. Kun hän kuoli, olin 19 ja juuri aloittanut Teatterikorkeakoulun.

ÄIDIN SUVUN puoleiset muistoni alkavat Kaisa-mummista. Emil Hauhio herra Warzabusta puhumattakaan ovat tarinoita, kuvia ja peltikattoja. Ne selittävät omia juuria, kuten tummaverisyttöä, mutta eivät aiheuta samanlaista

Suuri suomalainen komedienne ja
kohtalotar Satu Silvo on luonut nahkansa
aina uudelleen niin elämän käännekohtissa
kuin näyttelijänäkin.

Valkealassa kasvaneesta rasavillistä poikatyöstä
tuli Jouko Turkan oppilas, Uuno Epsanjassa -elokuvan
Rosita ja uhkaava Lady Macbeth mutta myös
ravintoloitsija ja vankkumaton elävän ravinnon
puolestapuhuja. Vahvan intuitionsa ja huumorinsa
avulla hän on selittänyt vakavan onnettomuuden,
avioeron ja konkurssin – julkisuuden
herkeämättömästä katseesta puhumattakaan.

	
www.wsoy.fi	99.1 ISBN 978-951-0-50687-5